

nægtet os paa Grund af, at Commissionen afbenyttede den.

Indenrigsministeren: Lagthingets Betænkning høves jo.

M. Winther: Turde jeg blot oplyse, at jeg som Secretair i Udvalget har skrevet et Brev til Indenrigsministeriet, hvorved Udvalget har begjært alle de Oplysninger, som Ministeriet maatte være i Besiddelse af, denne Sag vedkommende, og navnlig den Betænkning, som Lagtinget har afgivet i Sagen, og at Ministeriet derpaa har svaret, at, da disse Documenter for Diebliffet blive benyttede af den Commission, der var nedsat for at drøfte saavel de islandiske som de færøiske Handels-spørgsmaal, saa kunde Udvalget ikke erholde de begjærede Documenter.

Indenrigsministeren: Dette Svar maa altsaa være givet af Directeuren uden nærmere Conference med mig, hvilket jeg ikke kan have Noget at erindre imod, da Sagen ganske forholder sig saaledes.

Ordføreren: Denne Sag er upaatvilelig af en saadan Bessaffenhed, at det ikke er let for Thingets Medlemmer at bringe nogen selvstændig Kundskab derom med sig herhen andetstedsfra. De maae søge denne Kundskab deels hos de Mand, til hvem Bearbejdelsen her er overdragen, og deels hos Regjeringen. Da Udvalget har været temmelig talrigt, og da Betænkningen er temmelig udførlig, saa var det vel at vente, at den væsentligste Forhandling vilde finde Sted med den høitærede Indenrigsminister. Men efter de Uttringer, vi nu have hørt, er det ikke at vente, at en saadan Forhandling vil indtræde. Jeg skønner saaledes ikke, at det mig paahvilende Hverv som Ordfører vil faae nogen væsentlig Betydning; men jeg skal dog senere ved de enkelte Paragrapher, hvor der forekommer mig at være Anledning til at tilføie en eller anden Bemærkning, tillade mig at gjøre det. Jeg beklager forøvrigt ligesaameget som alle Andre, at den høitærede Indenrigsminister stiller sig

paa denne Maade til Sagen. Jeg havde virkelig det Haab, at der med Hensyn til Realiteten ikke vilde være nogen stor Uoverensstemmelse tilstede. Det har jo vist sig, at Udvalget er gaaet i den samme Retning som den høitærede Minister selv. Ministeren har selv erklæret, at det Forslag, som var udarbejdet af hans Forgænger, ikke tilfredsstillte ham, og han sendte det op til Lagthinget, for at det skulde yttre sig over det, med Anthydning om, at det ikke var tilraadeligt. Nu har Lagthinget været ganske af samme Mening. Lagthinget har sagt: vi ere enige med Ministeren, vi ønske ikke et Forslag, bygget paa de Bestemmelser, som indeholdes i det tidligere udarbejdede Udkast. Udvalget har igjen sluttet sig til Lagthinget, og det er altsaa til Ministerens egen Anskuelse, at vi have sluttet os. Jeg troede, at, da Sagen stod saaledes, vilde Ministeren være kommen Thinget noget mere imøde. Den formelle Indvending, der er gjort gjældende, at der kunde imødesees et Lovudkast fra Regjeringens Side, vilde vistnok have stor Betydning, naar man vidste, inden hvilken Tid det vilde komme. Hvis den høitærede Indenrigsminister sagde, at inden aldeles føie Tid vilde han forelægge et Lovudkast om denne Gjenstand, og tillige udvikle, at det vilde være støttet paa de og de Principer, saa troer jeg, at det var rigtigt at raade den ærede Forslagsstiller til at tage sit Forslag tilbage; i det Mindste er det stemmende med, hvad der er Skik og Brug i andre Lande under saadanne Forhold, at, naar en Minister siger, at der ikke er nogen væsentlig og Meningsulighed i Realiteten mellem ham og en privat Forslagsstiller, men at han ønsker selv at komme med et Forslag om denne Gjenstand, og at det skal ske om en meget føie Tid, saa tager den private Forslagsstiller sit Forslag tilbage; men en saadan Erklæring foreligger ikke, og det forekommer mig derfor rigtignok, at denne Sag vilde komme til at lide, naar man nu vilde opgive dens videre Forhandling.